

Hani

– Yazan Adam · 29 Eylül 2010

Cevapsız kalan suallerim

Ruhumu kuşatan meramı halim, boynumu büktüren ahvalim

Gözlerimden kan getiren feryadı abadım, umut sokağında bizar kaldığım hicranım

Belki dedirten, sabra erdiren, kanaati önceleyen, gönlüme hazanı veren sükûtu arım

Ne kadar susmalıyım...

Gönlümün vurgun yiyen halini o vakit söyle ne yapmalıyım

Hep sabırda mı kalmalıyım, aczi yeti kanaat mi saymalıyım, cehti ne yapmalıyım

Bilgisiz ve iradesiz yaşamak için ne derlere mi bakmalıyım, hesabı mı unutmalıyım

Oysa ne suçum vardı...

Hakkım ve hukukum zaten gaspçıların sofrasındaydı, Araf meraklı

Han ve hancılar mazide kaldı, duvarlarına yazılanlar idraklerden çok uzaklaştı

Ne sabah felahtı, ne akşam niyaz etmek için bir farktı, umutlar azimsiz bir niyazdı

Anam yar dedikçe...

Babam niyetin masumluğunda ekmeği için çalışıyordu var gücüyle

Boşluğa bakıyordu, ne kadar hak ve hakikat varsa soruyordu, hayli yorgundu

Gözleri süzülürken, umutları solgun bir şekilde sinesinde beklerken neler kalmıştı

Gönüllü köle miyim?

Tasnif edilen ve icbar edilerek tercihlerim törpülenirken

Gönül dilin ötelenirken, meramım hiç merak edilmezken, evet mi demeliyim

Şartlar böyleymiş, yaşamak, yarışmak için vakit hayli geçmiş, evet demek geçimmiş

Muvazenem bozuluyor...

Ruhum prangaların girdabında çilesiyle duruluyor, yoruluyor

Kalbim sükût içinde, dilim artık ne söylese de kar etmiyor, gönlüm feryat ediyor

Zemheri sineme hücum ediyor, gözler uzaklara fersiz bir şekilde bakıyor, ne umuyor

Mustafa CİLASUN